byla-li pojišťovnou vzata na vědomí, zavazuje zaměstnavatele stejně, jako by šlo o zaměstnání povinně pojištěné, nepodal-li přihlášku s výhradou nebo upozorněním pojišťovny (neb jejího orgánu), že pojistné povinnosti neuznává, anebo byl-li k přihlášce pohnut se strany pojišťovny donucením nebo lstí. Přihláška taková nebyla by ovšem projevem svobodné vůle a nebyla by ani na závadu, aby zaměstnavatel vznik závazků z titulu pojištění s úspěchem popíral (srov. také Boh. A 7674/29, 9411/31). Že by zaměstnavatel byl in concreto k podání přihlášky pohnut lstí nebo donucením, nebo že by byl přihlášku podal se shora zmíněnou výhradou, žal. úřad nevyšetřil a nezjistil. Úvaha úřadu, že manželka zaměstnavatelova neměla vůle podepsati nesprávně vystavenou přihlášku, nemá ve spisech opory, jak stížnost právem vytýká, jest tedy pouhou domněnkou, jež by ovšem k odůvodnění nař. výroku nestačila.

Bylo také přisvědčiti stížnosti, že jest mylný názor žal. úřadu, že kontrolní orgán stěžující si pojišťovny nemůže býti o tom, jak došlo k přihlášce, slyšen jako svědek, poněvadž jest jako zaměstnanec pojišťovny vlastně stranou a proto důkaz jest podle § 49 vl. nař. č. 8/1928 Sb. nepřípustný. Žal. úřad přehlíží, že nemoc. pojišťovna jakožto právnická osoba a její zaměstnanec jakožto osoba fysická jsou různé osobnosti nejen fakticky, ale i právně, ježto zaměstnanec pojišťovny je vůči pojišťovně v postavení smluvním a nenáleží podle zák. — §§ 31 až 68 zák. č. 221/24 Sb. — mezi její zákonné zástupce, které by ovšem s hlediska cit. § 49 bylo třeba považovati ve sporu pojišťovny za stranu.

Č. 11.059.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: Povinnost zaměstnavatele nahraditi pojišťovně podpůrný náklad za onemocnělého zaměstnance (§ 20 zák. č. 221/24 Sb.) není dána, došla-li přihláška zaměstnance k pojištění k pojišťovně sice po uplynutí stanovené lhůty, avšak nejpozději týž den, kdy nastal pojistný případ.

(Nález ze dne 9. února 1934 č. 2659.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 10.166/32.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v N. proti zemskému úřadu v Bratislavě o náhradu podpůrného nákladu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. nemoc. pojišťovna v N. uložila platebním výměrem z 11. listopadu 1928 Vojtěchu Š., mistru košikářskému v N., podle odstavce 2 § 20 zák. č. 221/24 Sb. náhradu nákladu 365 Kč, jenž jí vznikl podporováním v nemoci Augusta K., kterého Vojtěch Š. zaměstnával od 20. srpna 1928 a přihlásil jej opožděně k pojištění až dne 28. srpna 1928, když již téhož dne byl onemocněl.

Okr. úřad v Nitře výměrem z 12. prosince 1928 zamítl odvolání Vojtěcha Š. podané z tohoto platebního výměru. Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím k odvolání Vojtěcha Š. zrušil však výměr okr. úřadu a zároveň platební výměr pojišťovny a osvobodil odvolatele od placení

požadovaného nákladu s tímto odůvodněním: »Nesporné je, že zaměstnanec Gustav K., který nastoupil službu u Vojtěcha Š. 20. srpna 1928, onemocněl 28. srpna 1928. Přihláška podle záznamu pojišťovny došla k pojišťovně sice teprve 9. den po nástupu Gustava K., tedy dne 28. srpna 1928, ale zaměstnanec onemocněl a jak to nemoc. pojišťovna sama v přípise z 19. března 1929 seznává, potřeboval lékařské pomoci a léků teprve dne 28. srpna 1928, tedy téhož dne, kdy přihláška došla k pojišťovně. Tak onemocnění nenastalo před příchodem přihlášky do pojišťovny. Předpis § 20 odst. 2 zák. č. 221/20 ustanovuje, že zaměstnavatel je povinen zaplatiti útraty vzniklé následkem onemocnění, které nastalo před přihlášením. Poněvadž onemocnění před přihlášením nenastalo, byl odvolatel od placení nemoc. nákladů osvobozen.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost, budujíc na nesporné skutečnosti, že zaměstnanec K. dne 28. srpna 1928 byl opožděně přihlášen k pojištění a téhož dne onemocněl, vytýká nař. rozhodnutí, že přes to uznalo, že onemocnění Gustava K. nastalo po příchodu přihlášky do pojišťovny; dovozuje, že názor ten se příčí skutkovému stavu i duchu zákona, ježto onemocnění jmenovaného nastalo zároveň téhož dne, kdy jeho přihlášení u pojišťovny se stalo, a předpoklad § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 jest dán, když osoba, podléhající pojistné povinnosti, nebyla přihlášena buď vůbec, nebo byla přihlášena nenáležitým způsobem (§ 18 odst. 1 lit. a), nebo teprve dnem, kdy nastal pojistný případ.

Těmito vývody stížnost hájí právní názor, že zákon z 9. října 1924 č. 221 Sb. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří cit. předpisem § 20 vylučuje, aby přihlášení pojištěnce bylo považováno za podané před pojistným případem tenkráte, když obě události se staly v týž den. Názor ten jest mylný.

Stížnost tu vkládá do ustanovení § 20 odst. 2, jež ostatně nepřesně cituje, něco, co v něm obsaženo není. Podle § 20 odst. 2 cit. zák. jest zaměstnavatel povinen nahraditi nemoc. pojišťovně náklad na dávky, jejž pojišťovna učinila podle ustanovení zák. nebo stanov, ačkoli pojištěnec nebyl přihlášen buď vůbec, nebo nenáležitým způsobem (§ 18 odst. 1 písm. a), nebo po uplynutí lhůty § 17 teprve, když nastal pojistný případ. O tuto poslední alternativu tu jde.

Podle svého jasného znění stanoví předpis ten za podmínku náhradní povinnosti jedině, aby pojistný případ (onemocnění, Boh. A 10166/32) časově předcházel opožděné přihlášce. Že by závazek zaměstnavatelův vznikl i tehdy, když obě události (přihlášení i onemocnění) nastaly v týž den, bez ohledu na to, která z nich předcházela, toho zákon nikde nestanoví. Znění zákona »po uplynutí lhůty § 17 teprve, když nastal pojistný případ«, jest jasné a jednoznačné a nelze znění zák. chápati a tedy vykládati jinak, nežli že závazek § 20 odst. 2 nenastává, byla-li tu přihláška již v okamžiku onemocnění (pojistného případu). Při výkladu zák. rozhoduje, co zákonodárce skutečně řekl, a nelze se poukazem na ducha zák. nebo úmysl zákonodárcův přenésti přes jasné znění zák. Ostatně se stížnost ani nepokusila dovoditi, že její výklad cit. ustanovení odpovídá duchu zák. Z cit. ustanovení jest právě naopak zřejmý úmysl zákonodárce nestihati následky cit. § 20 zaměst-

navatele, jenž přihlásil pojištěnce ještě před pojistným případem. Pak jest ovšem lhostejno, jaký byl časový interval mezi přihláškou a pojistným případem, jen když přihlášení časově předcházelo. Zdali je tomu tak, vyřeší si správní úřad jako otázku skutkovou.

Tak chápal citovaný předpis i žal. úřad, když skutkově zjistil, že onemocnění K.-ovo před jeho přihlášením nenastalo. Tomuto zjištění po stránce skutkové stížnost neodporuje, zejména mu nevytýká formálních vad.

Č. 11.060.

Zaměstnanci veřejní: * Za úřední cesty, konané ve vlastním kontrolním obvodu, přísluší úředníkům důchodkové finanční kontroly jen paušální náhrada, stanovená v § 6 zák. č. 28/1920 Sb.

(Nález ze dne 10. února 1934 č. 2628.)

Věc: Matěj K. v Ž. proti ministerstvu financí o náhradu služebních výloh.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l, důchodkový kontrolor v H., předložil podáním ze 3. prosince 1928 cestovní účet, doložený služebním deníkem za měsíc listopad 1928, a žádal za vyrovnání tohoto cestovního účtu resp. rozdílu mezi vyplaceným paušálem za měsíc listopad 1928 a skutečnými náležitostmi vykázanými v cestovním účtě. Dále žádal o přiznání tohoto nároku i na roky minulé a to buď o paušální náhradu za rok 1925 v částce 1.500 Kč za rok 1926 a 1927 v částce 4.000 Kč a za dobu od 1. ledna 1928 do 31. října 1928 v částce 1.000 Kč, úhrnem tudíž 6.500 Kč, nebude-li na něm požadováno dodatečně předložení detailovaných cestovních účtů, anebo o přiznání rozdílu mezi vyplacenými paušály a částkami vykázanými v dodatečných cestovních účtech. Za týmž účelem předložil dne 3. ledna 1929 další cestovní účet za měsíc prosinec 1928 i s deníkem za tento měsíc. — — —

Výměrem z 31. května 1930 nevyhovělo gfř v Bratislavě žádosti st-lově o vyrovnání cestovních výloh za úřední cesty v letech 1925 až 1928 proto, že podle zák. č. 28/1920 Sb., § 6 a vl. nař. č. 157/1920 Sb. přísluší a vyplácí se st-li jako příslušníku důchodkové kontroly cestovní a dietní paušál.

Odvolání podanému proti tomuto výměru nevyhovělo min. financí nař. výnosem z těchto důvodů: St-l jako úředník důchodkové kontroly nemá nároku na náhradu cestovních výloh a normální diety za cesty konané ve svém služebním obvodu, ježto podle § 6 zák. z 12. prosince 1919 č. 28 Sb. z roku 1920 přísluší úředníkům důchodkové kontroly místo diet paušální náhrada a ježto jim přísluší dále vedle dietního paušálu zvláštní cestovní paušál. Těmito paušály jsou hrazeny veškeré výlohy, jež úředníkům důchodkové kontroly vzejdou při službě v jejich služebním obvodu. Ustanovení § 58 služ. pragm. pozbylo podle 2. odst. § 214 plat. zák. platnosti dnem účinnosti tohoto zák. a podle § 206 téhož zák. zůstávají v platnosti dosavadní předpisy o předmětu (náhrada